

Ano, nebudou to už žádné novinky, na stole mi leží docela dlouho, ale možná připomenutí v tuto dobu zase oživí zájem. Postupně mi přibývali písničkáři, o kterých napsat samostatnou recenzi bylo hodně těžké, pokud by se autor chtěl vyhnout frázím a klišé, na druhou stranu ale tím jak přibývali, utvářelo se zajímavé spektrum výrazů a pojetí či přístupu k folku i muzice jako takové. A tak ve srovnání je jejich síla. Opět mě napadlo, že by bylo zajímavé i jejich srovnání na pódiu. Zatím aspoň někdy v neděli po 21 hodině je opět vedle sebe porovná v pořadu **Folkmenu**

na

Country radiu

– postupně a jednotlivě už jsem je průběžně představoval.

Tak o koho jde: **René Tesák Matlášek** natočil svoje debutové album **Mezi prsty**. Je znát praxe z „domovské“ skupiny Marod, je znát rodinné vedení, je znát i minulá i současná praxe z generačně mladých, nastupujících skupin hrajících spíše pop a je znát vyhranost ze soutěží. Je znát Reného touha se i autorsky vyjadřovat (CD je téměř komplet jeho dílo), je ale také poznat, že je zatím výrazově i tématicky neusazený, možná i rozpolcený. Evidentně touží spíše po romantických písních s hlubším obsahem či rovnou vyznáním, k těm bude potřeba ale asi dospět časem. Sílu však zatím má spíše v odlehčených dílech – a tak na desce kromě titulní skladby bodují u mě nejvíce

Maková panenka

a

Slepičí speech

(ten ostatně i u posluchačů Country radiu) a samozřejmě

Vykřičníky

. Tohle jsou oblasti, kde je vcelku ojedinělý a měl by si je hýčkat. Z hlediska hudebního je znát to, že by rád rozšířil folkový svět o prostupy do popu či lehčích forem rocku, tak jsem zvědav, kde se nakonec usadí. {desky 1514}

Svätoslav Hamaliar ze Slovenska poslal album **Modlitba za Slovanov**. Už název vypovídá o čem deska bude a jak bude koncipována. Celkem 14 písní, částečně duchovně laděných, nesených ve stejném tónu – od poloviny desky se už člověk obtížně orientuje. Místy jsem měl dojem, že svoje pocity trochu přehrává, jindy zněl velmi hluboce a prožitkově. Rozhodně je to deska k pozornému poslechu, i když s vyzněním některých skladeb nebudete muset souhlasit, některá spojení a obraty jsou až moc abstraktní

(čo je to bohatsvo/nič len lesk, čo ruší klidný spánok/čo je to vášeň/nič len chvíľu spievajúci vánok)

. Po hudební stránce dbá na důstojné a přiměřeně pompézní vyznění skladeb. Úvodní

Slnko

, dále

Miesta

a

Bratstvo stromov

jsou asi nejsilnější skladby, titulní Modlitbu za Slovanov jsem ale nevydržel celou.

Michal Willie Sedláček natočil CD **Válka v nás**. Celé je opět jeho dílem, **Eva Trnková** doplnila příčnou flétnu. Na album umístil 10 písniček, charakteristických mírným nadhledem, drobnými slovními hříčkami korespondujícími s muzikou, zamyšleními nad obecnou současností i konkrétními vztahy, nikdy však témata nehrotí. Stopáže se drží kolem dvou minut, což spolu s počtem písní dotváří interpretův obraz sebekritičnosti a soudnosti – autorský

rukopis je s postupem písní na desce až příliš znát. Doporučuji titulní skladbu a pak

Triolu

a

Domovinu

{desky 1460}

René Hladík natočil spíše syrové album [Náhly přepad](#), řekl bych z jedné vody načisto. A tak se dopouští intonačních prohřešků, melodických zakolísání a obrácených přízvuků. Možná, že kdybych jej zařadil do škatulky „spontánní trampský sólista“, bylo by mu tam lépe. S výrazem si příliš hlavu neláme, a tak na desce najdeme „variaci na rock and roll“ (titulní skladba), ale i převzaté záležitosti z repertoáru Boba Dylana nebo Jethro Tull (pokud znáte originály, trochu se při poslechu pousmějete nebo slabším povahám i zatrne). Z dvanácti písní mě nejvíce zaujaly

Moře

,

Hrej

a

Mámení

. Pěkný maxisingl by to byl.

Tomáš Pastrňák na album [Kousky](#) dal celkem 12 dynamických kousků, které si ale dynamiku ponechávají i ve volnějším skladbách. Zřetelně má rád ve skladbách vtip a humor, a i když zpočátku skladba vypadá jako vážné pojednání, najdeme v ní detaily, kterými se jeho, řekněme šibalství, prozrazuje. Má smysl pro jednoduchý rým a výrazné, byť popěvkovité melodie, které se dobře zapamatují a pobrukují.

Paříž, Zpívání hrdliček,

Přesčas

nebo

Ruska

jsou moje oblíbené.

Okolo hrušně

trochu prudí (má stopáž 4,32), ale po jejím poslechu oceníte její varietní genialitu a možná i parodii na některé kolegy.

Láďa Zitka přidal do této kolekce album [Šestákový svět](#). Hned úvodní *Papoušek* zaujme svou hitovostí a nosným refrénem, podobné jsou i

Vzduchoplavecká

a

Když končí rok

. Na rozdíl od Tomáše Pastrňáka ale dokáže „přepínat“ polohy, a tak na desce najdeme i písně s hlubší výpovědí, bez postranních efektů

(Delirium tremens)

, vždy ale pečlivě melodicky zpracované – hudební stránce svých písniček věnuje autor přinejmenším stejnou pozornost, jako textům, a tak se nebojí jít naproti k blues nebo soft popu. Deska je asi taky aranžérsky nejpestřejší, i když s ní opět může soupeřit už zmíněný T.P. {desky 1509}

Jindra Černohorský natočil prostě eponymní album s deseti písněmi a je na něm velmi konzistentní – série spíše pomalejších písní, vesměs popisující různé životní ústrky a jejich vypořádávání se s nimi. Místy to nabyde až dramatického rozměru i hudebního:

Lež

. Mě zaujaly ještě

Kdo jsem já

,

Slzy

a

Léto

. Naopak u

Labutí

by se sentiment dal ždímat po litrech. K poslechu si vezměte mycí houbo, kapesník nebude stačit. Ale zase si vychutnáte vygradování melodie. Ovšem pro tohle i pro ty další zde jmenované skladby to Jindrovi odpustíte. Nebo naopak budete spokojeni, jak jste si hezky poplakali. Houbo ještě neodkládejte, následují

Sny

a to je němlich totéž. Abych byl úplný, tak Jindra Černohorský natočil album za vydatné pomoci hudebních přátel a na aranžích je to znát – obávám se, jak posluchač namlsaný zvukem z CD zvládne koncert.{desky 1491}

Suma sumárum – výše uvedená sedmička sólistů přináší poměrně pestrý, optimistický a celkem vyčerpávající pohled na naši pánskou folkovou scénu. Snad se mi totéž časem podaří i genderově vyvážit dalším podobným článkem.